

NOUS SONETS
3 ESTELES 12 HORES

COM...

A Maria Rossell Torrent

Com en un mas abandonat un gos que borda,
com un ocell ferit en un carrer desert,
com dins l'aigua estancada el cel falsament verd...
Així l'estrany, l'isolament, la remor sorda

d'himnes de comiat que m'esqueixen el cor,
ara que el teu final i el teu començ es toquen
i les campanes de la vida ja no toquen
per festa assenyalada sinó per somni i mort.

Abans, a totes dues, el Sol amb una rara
fulgor va projectar-nos natura endins i enllà.
Era èxtasi i esclat, i érem paisatge, mare;

i tu i jo vam dir sí, i el repeteixo encara,
aquell sí permanent, el que se't va emportar
com una gota d'aigua en un desglaç tardà.

5 maig 05

SENZA VENTO

A Rafel Bertran Genís

Remor de trons llunyans, pluja tranquil·la
de gotes grosses, clareres, jaient
a poc a poc en la nit sense vent,
tot just mullant l'assedegada argila

de les torretes de l'eixida al juny...
Res no batega ni ningú endevina
tocada encara d'un llamp més l'alzina
del déu patriarcal que trona al lluny.

Branca de l'arbre que el silenci esqueixa,
presència que fuig de mi mateixa
cap al patró dels temps, ara ennoblida,

retent serena el compte d'una vida
en què allò que hem sofert és redimit.
Passa callada, i sense vent, la Nit.

6 agost 05

... i no sé de quina banda s'aixeca la victòria.
SANT AGUSTÍ, *Confessions*.

A Josep M. Pons Guri

«Jo l'entenia, el teu pare», em vas dir
en pagar ell el deute a la natura.
Pagant-lo tu, «t'entenc» també et vull dir,
car la teva ombra tutelar perdura

i encara em tornes a aplanar el camí
dels obradors, on el temps es detura.
Segles abans o segles a venir,
tant és. ¿Tractem? ¿Aquesta és l'aventura

que del néixer al morir no ens és donat
sinó obligat de deixar en fets escrita?
Digue'm on cau la pedra divisòria

entre l'etern i el jou, la llibertat
de triar a quina banda de la fita
posem en joc l'oblit i la memòria.

I no esperem victòria,
llevat d'entendre'ns i no trobar amarga
la vida (sempre breu), ni l'art tan llarga.

23 desembre 05 i 8 gener 06

HORES

A Enric Maass, pintor
A Ramon Planas, metge

Sempre no pots, oh ànima meva, no pots
avesar-t'hi,
i somies enmig de la ferrenya somor!

HÖLDERLIN

S'amor non è, che dunque è quel ch'io sento?

PETRARCA

MAI

Ara ja no ho sabré, no sabré mai
si hi havia cap busca marcant hores
en el temps aturat. Dos quarts de mai.
I en obrir els ulls, perduda en uns afores

entre l'ésser i el son, sols una veu
dient «he donat hora al seu rellotge,
senyora, ai!, que la vida té un preu,
i una cabuda l'espai que ens allotja».

Així, ja no sabré mai quin instant
va esborrar el foc, l'aigua, la terra, l'aire.
Dos quarts d'enlloc, i sentir-me estadant
d'un habitacle que no em pertany gaire

però vaig, pam a pam, reconeixent...
Cos del meu cos, que m'atreu dolçament.

18 desembre 05

DÈMON

¿Qui és aquest que m'obre tants arxius
en una cambra d'una esmorteïda
claror, mentre em pregunta «Què me'n dius
d'un tal registre fatigat de vida?»

I va girant-me fulls en què hi ha inscrits
tots els sospirs del temps, cal·ligrafia
d'un traç incomprendible als meus sentits...

¿Com és que em torna a casa a trenc de dia,

sobrevolant estrats i plegaments,
èpoques, eres, mil·lennis, moments
il·limitats, però sense durada;

i fent-me prendre terra de sobtada?

Incert retorn al temporal indret
on m'abandona... I doncs, ¿qui és aquest?

15 gener 06

AQUEST

És un estel fugaç a la carena
de cada soledat, l'estel que vol
la teva soledat i que t'emmena
nits sense Lluna i dies sense Sol
enllà.

Com si et posés la mà a l'esquena.
O una fredor lleugera, un ventijol,
no res, un buf que rere teu alena
i et va empenyent, i encara vas tot sol;

en essència sol i a la vegada
—no te n'adones ara— més complet.
Que no saps de l'efímer la durada

ni com abrusa llargament un fred
alè de contingudes melodies,
íntima gemma encastada en els dies.

19 gener 06

NIGREDO

Pedra sota les pedres adormida,
desigs que en la grisor dels fonaments
no sou desig encara... Antecedents
d'una construcció no pressentida.

Repòs en el camí dels moviments
—en el dels sentits purs, potser ferida
migdial i boscana (sajolida
d'estiu, embalsamant el son dels vents,

el sestejar de l'erm i de la balma...
I en la sendera de la ment, llavor
nodrida entre llavors per transformar-se

d'eruga pacient a l'envolar-se...
¿qui diria d'un vol sense dolor,
pedra que sents dolor en la grisa calma?

12 febrer 06

NIGREDO ENCARA

Mira com amb el Sol breu del solstici
d'hivern es colga l'any en el previst
morir. Com cau a terra l'edifici...
o l'arbre alt, que sempre havies vist.

Com van callant les veus de cada ofici...
I com perdura un record, en l'esquist,
de làmines rompudes ja a l'inici
del relat mineral, tan net, tan trist.

Ves girant fulls del llibre dels miratges...
Tot va mudant. Únicament les platges
frontereres entre el no-re i el mar

semblen romandre en el seu capaltard
immòbils. Sauló dorment a les juntes
de l'espai i del temps pels quals preguntes.

22 febrer 06

TRÍPTIC D'INQUIETUD

I

Avui, sota la pluja, hi ha un instant
d'ahir que es perpetua, ¿recordança
d'un llamp caient a tocar de l'estança
que les primeres passes d'un infant

conté i observa? Afany gratificant
de tenir-se tot sol! Besllum de dansa,
anhel que sostingut en l'aire avança
sense avançar, somni que et va al davant,

projecció volguda. I els rajols
immòbils dibuixant mòbils figures
d'un avenir i un passat indistints.

I el mateix llamp... i els mateixos confins,
i les mateixes passes insegures
cedint a... més inquietud tan sols.

3 març 06

II

*En memòria de Fèlix Cucurull, per una lliçó
intemporal*

¿Trepitges sempre inexistentes trespols
quan a entrada de fosc em véns a vèncer,
inquietud?

(L'esdevenir, qui el pensa?,
qui ha somiat abans el que ara vols

o refuses?) Damunt la mar immensa
van els estels errant (ínfims gresols
fent ressaltar l'opacitat dels pols
en la volta celeste), complaença

per als ulls que a alta hora de la nit
interroguen innúmeres i mudes
centelles: soledats inconegudes,

espurnejant en l'espai adormit;
escletxes en el temps, no per llunyanes,
més ideals, increades, o vanes.

12 març 06

III

Rendit, descanses en el brendolat
de fusta el braç, criatura, i et fibla
més que una estella l'insecte invisible
(tot just sabut en haver-ne tastat

la verinor);

 que no tenia encara
forma de vespa per a tu, ni nom...
I avui, que un nom reclames per dir com
fa mal el nou verí que et fibla ara,

tampoc no saps, com llavors, d'on prové
ni si durarà sempre la punxada.
La meravella és que tornes a ser

un afligit infant sorprès del joc
interromput, de la fronda entelada
darrere el plor que arrenca a poc a poc.

7 abril 06

RECIDIVA

No voler res, res més, i voler encara...
a contracor voler, voler-ne més!,
parar l'instant, parar també l'excés
d'aquesta cosa que de tu s'empara...

(*cosa n'hi dius, per no dir flama avara*
ni donar-li cap nom que refredés
la seva essència de foc després
de pronunciar-lo; que un nom separa,

trasplanta a un *ja va ser el nostre és ara*)
i tems que anomenant-la no es fongués
del teu avui i te'n restés només

al cim de la recança una alimara
present i absent, així com la més cara
gemma perduda hi brilla sempre més.

19 abril 06

OPÒSIT

A Miquel Desclot, pel seu Petrarca

Entre els ocells potser un ocell hi hauria
que, com el diagnòstic al malalt
llevant-li la incertesa li fa el mal
més sofridor, per què –t'explicaria–

l'estiu et glaça el cor, l'hivern la sang
t'arroentà, les nits duren de dia...
Potser, també et diria qui collia
a punta d'alba el rou que ara en estanc

recipient estotja...

Ocells sabeu?

quan en l'eclipsi de Sol tots calleu
sembla que us absenteu per no tornar;

que ja no ens hagi de despertar més
el vers més dolç i més pervers de fa
centúries: «Si no Amor, què és...?»

3 maig 06

SONET DOTZÈ

Cruel és despertar, cruel és néixer,
el començ és cruel com la fi... Mira
si no el nounat que, desvalgut, retira
a l'ancià. L'un pren la llum; la deixa

l'altre. Tots dos estan, per la mateixa
lleï del mudar,

en un revolt que gira
cap a l'incert. Entre sanglots respira
el qui arribant tot just n'aprèn, i bleixa

qui n'ha de desaprendre per marxar.
Així, diria, en cada instant hi ha
dues edats que sempre entrecreuant-se

li donen un present de clarobscur
equilibrat, un moviment de dansa
que enclou el seu passat i el seu futur.

7 maig 06

*Arenys de Mar – Hospital de Can Ruti de Badalona,
entre el 18 de desembre del 2005 i el 7 de maig del 2006*